

Якщо все піде так, як я планував, то через тиждень, 30 серпня 2020 року, світ на хвилину затамує подих. На різних континентах відбуватимуться певні події, на перший погляд, ніяк не пов'язані. Тільки той, хто придивиться до них уважніше, зрозуміє, що насправді це фрагменти однієї і тієї ж історії. Високо в горах, у місці, яке має залишатися настільки секретним, що навіть тут його не можна назвати, зустрінуться шестеро молодих людей. Вони зроблять дещо незаконне, але правильне. Їм доведеться переховуватися, і вони, можливо, ніколи не повернуться на батьківщину.

На цвинтарі в Сан-Франциско жінка, на ім'я Розанна Сент-Патрік, стане біля могили свого сина і поправить на ній вінок. Вона обережно розгорне на ньому стрічку, потім сяде на лавку перед могилою і якийсь час там сидітиме. На стрічці виднітимуться літери «LFF».

У тропічних лісах Колумбії та на вулицях Боготи чоловіки в чорній уніформі шукатимуть дівчину, на ім'я Луїза, яку друзі знають під псевдо Стріла. Ті чоловіки звикли знаходити та карати всіх, кого шукають, але цієї дівчини вони не знайдуть.

Біля Бранденбурзьких воріт у Берліні учні середньої школи імені видатного фізика проведуть демонстрацію з вимогою звільнити їхнього хирлявого блідого однокласника. Тримаючи над головою його фото, багато хто з них намагатиметься забути, як вони глузували над ним і його дивацтвами.

У селі на сході Конго працівники навколишніх шахт зберуться на футбольному полі, де всього кілька тижнів тому стояло шість трун. Вони скандуватимуть ім'я «Буба» і вперше за довгий час матимуть надію на краще майбутнє.

Зграйка дівчат із фарбованим волоссям, одягнутих у короткі спіднички та високі чоботи, пробіжить вулицями Токіо, лякаючи гучними криками перехожих. Вони матимуть яскравий макіяж і пістряві футболки із зображенням принцеси-русалки Шірахоші.

У місці, де відкривається мальовничий краєвид на найпрекраснішу частину австралійської бухти під назвою Байрон, більше не буде хлопця, який, сидячи в інвалідному візку, щотижня там милувався хвилями. Дивлячись на порожнє місце, люди на пляжі будуть сумувати за юнаком. Хлопець більше ніколи там не сидітиме. У Сіетлі та Х'юстоні сотні поліцейських будуть обшукувати головні офіси одних із найбільших корпорацій світу. Вони вилучатимуть жорсткі диски та папки з компроматом і на очах світової преси виведуть керівників у наручниках. Напрочуд юний агент американської секретної служби Джейкоб О'Коннор, у якого попереду була велика кар'єра і чия робота протягом останніх кількох місяців здебільшого полягала в тому, щоб спіймати мене і моїх друзів, не доживе до цього дня.

Усе це станеться, якщо мій план вдасться. Крім того, станеться ще багато такого, чого я не можу передбачити. На щастя, ніхто не може прорахувати все наперед, зокрема і я. Утім, я, мабуть, був першим, на кому зав'язалися всі ниточки цієї дивної пригоди. Тому скоро про неї дізнається увесь світ.

Я певен, що, коли все закінчиться, дехто спробує зробити з мене героя. Інші скажуть, що я зрадник. Вони всі помилятимуться, бо я не те й не інше. Я просто потрапив у надто масштабну історію, яку потім своїми силами намагався повернути на благо. Я не знаю, чи правильним було те, що я вже зробив і що робитиму далі.

Мабуть, про це можна буде судити лише за кілька років. Я знаю тільки одне: ми робимо свою справу не тому, що маємо якісь плани на життя. Ми просто не можемо інакше.

Цинциннат

Понеділок, 24 серпня 2020 р. Сан-Антоніо, США

В Почувши, що у двері постукали, Джейкоб здивувався – він пробув у кабінеті всього кілька хвилин. Він щойно закінчив звичний ранковий ритуал: спочатку повісив куртку на вішак біля дверей, а потім усівся й запустив комп'ютер. Поки той завантажувався, він узяв зі столу табличку з написом «Агентство національної безпеки, підрозділ S32 (спеціалізовані операції з проникнення в комп'ютерні мережі), спеціальний слідчий Джейкоб О'Коннор» і змахнув пилінки, що осіли на ній за вихідні. Джейкобу кортіло якнайшвидше розпочати роботу, адже завдання, яке йому довірили кілька місяців тому, було, мабуть, найважливішим у його житті.

Трохи дратуючись, що його так рано потурбували, він підняв очі, й погляд його вмить пом'якшав – до нього зайшов містер Лафтон. Хоч Джейкоб його недолюблював і був про нього невисокої думки, Лафтон усе ж керував його відділом. Цей чоловік ухвалював усі важливі рішення, зокрема про майбутнє своїх працівників. З такими людьми краще бути доброзичливим.

– Приділіть мені кілька хвилин, Джейкобе? – запитав Лафтон, зачинивши двері.

Звучало як питання, але це була радше вказівка.

– Звичайно, сер, – кивнув Джейкоб. – Буду радий.

– Я хотів про ваше завдання запитати. У графік вкладеться?

– Так, сер. Я саме зараз складаю досьє та переглядаю описи цільових осіб.

– Добре, добре.

Лафтон обійшов стіл і став позаду Джейкоба. Нахилившись, він з-за плеча поглянув на монітор, прочитав кілька рядків і знову випростався.

– Ви добре попрацювали за останні кілька місяців, Джейкобе. Чудова робота, правда.

У шефа була звичка повторювати основні слова в реченні, щоб надати їм особливого значення. Коли Джейкоб повернувся до нього, Лафтон стояв біля вікна і, склавши руки за спиною, дивився кудись удалину, де на горизонті окреслювався кутастий силует Сан-Антоніо, а «Вежа Америк» сліпучо іскрилася в ранковому промінні.

– Знаєте, – провадив Лафтон, – а я ж ризикував, коли довірив такому молодому і, якщо можна так сказати, недосвідченому працівнику цю делікатну справу. Мені довелося долати значний опір усередині нашої установи, і тому, якщо бодай щось піде не так, для мене це обернеться дуже серйозними наслідками.

Шеф відвернувся від вікна й кивнув.

– Дуже серйозними.

– Дякую, сер. Я ціную вашу довіру.

Лафтон махнув рукою.

– Коли наступного тижня повернетесь зі своєї невеликої відпустки, зазирніть до відділу кадрів. На той час якраз мають схвалити моє клопотання щодо підвищення вашої зарплатні.

– Ну, що ви, я ж іще...

– Ні, ні! – Лафтон підняв руку, щоб Джейкоб замовк. – Розумієте, я маю певну репутацію. Мене знають як людину, яка добре винагороджує за хорошу роботу. А от за погану роботу я серйозно караю. Мені здається, що ці протилежності мають бути невіддільними, інакше діла не буде. Згодні зі мною, Джейкобе?

— Ну, так, — на мить завагався той. — Гадаю, такий підхід виправданий, сер.

Лафтон задоволено кивнув.

— Я знав, що ми порозуміємося. І пам'ятайте: якщо ви з належною сумлінністю виконаєте доручене мною завдання, — а я не сумніваюся, що так і буде, — в АНБ для вас відкриються всі двері.

Шеф кинув на Джейкоба багатозначний погляд.

10 — Буквально всі.

Склавши руки за спиною, він знову повернувся до вікна і визирнув надвір. Джейкоб мовчки спостерігав за ним. По суті, він почув від Лафтона те, на що чекав останні кілька тижнів. Однак реагувати мусив стримано — у цих стінах завжди слід бути обережним.

— Добре, що ви прийшли, сер. Власне, я вже й сам збирався до вас зайти. Хотів почути про арешт цільових осіб.

Лафтон схилив голову. На якусь мить лоб його взявся зморшками, а на щоках проступили жовна. Потім шеф знову вступився у вікно.

— Вам нема про що турбуватися, Джейкобе. Цим займаються спеціально навчені люди. Процес налагоджений, результати скоро будуть.

— Не сумніваюся, сер. Мені просто цікаво, чи не виникнуть... ну, як би це сказати... дипломатичні ускладнення.

— А, ви про це! — схвально кивнув Лафтон. — Добре, що ви мислите поза вузькими рамками своєї роботи. Не переймайтеся, це жодним чином не вплине на ваш кар'єрний ріст в організації.

Лафтон нахилився вперед і почав зосереджено розглядати стоянку, так ніби стежив за кимось.

— Розумієте, — продовжив він, — із колумбійкою і хлопцем з Африки не буде жодних проблем. У цих країнах люди не так серйозно сприймають подібні речі. Ну, зникла собі людина —